

ناول

Ketabton.com

انتظار

لیکوال: سیدادریس سادات
ڈیزاین: دینار ہلک

۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

و کتاب پڙهه

انتظار (ناول)

د کتاب نوم .

سیدادریس (سادات)

لیکوال .

پخپله لیکوال

دیزاین .

0731363201

شماره .

۱۴۰۲ / ۲۰۲۳

کال .

<https://t.me/sadatketabtoon>

چینل .

<https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dIHRDKR>

گروپ .

که چیرې تاسې هم د خپلو کیسو ناولو او کتابونو لپاره ښکلی دیزاین

خواړی نو له موږ سره په تماس کې شی...

0731363201

SA

ڊالی

هغه ڇاته چې زه يې دلته ذکر نشم
کولای خو ټول مینوال پوهیږي چې
څوک دی

د لنډو کيسو لوستلو لپاره
راسره په فیسبوک کې
ملگري شئ.

Said adrees sadat

پیل:

د پنجشنبې ورځ وه، زمونږ د دوهم سمسټر اخيري امتحان و.

مور سهار وخته نارې کړې:

عادله زويه!

پاخېره لمونځ وکله.

زه پاڅېدم، لمونځ مې وکړ او درس مې يو ځل بيا له ځان سره تکرار کړ.

او ځان مې د پوهنتون د تگ لپاره آماده کړ.

له خپلې کوټې چې باهر لارم مور مې د سهار چای تيار کړی و. پلار مې هم په خپله څوکۍ ناست و، د هغه هم ځان تيار کړی و دفتر ته د تللو لپاره.

زه چې نږدې ورغلم ويل يې:

عادله زويه نن دې اخيري امتحان دی؟

ما ورته وويل:

هو پلاره نن اخيري امتحان دی

پلار مې وويل:

خا د رخصتۍ لپاره څه پلان لرې؟

ومې ويل:

پلاره ملگرو مې ډېر ټينگار کولو چې بايد کلي ته لاړ شو او رخصت هلته تير کړو او پلاره زما هم زړه کيږي چې لاړ شم په ماشومتوب کې چې تللې يم بيا مې کلي ندى ليدلې.

پلار مې وويل:

اړتيا نشته چې کلي ته ځې. همدلته اوسه او که زړه دې ډېر تنگ وي نو بل ولايت ته لاړ شه خو کلي ته تلل هېر کړه.

ورته مې وويل:

پلاره زه ولې نشم کولې چې کلي ته لاړ شم؟

پلار مې په سوک ميز وواهه او وپې ويل:

چې ومې ويل نشې تلې نو بيا نشې تللې!

نور پورته شو د ميز له سره او په غصه روان شو.

مور مې غلې ناسته وه.

ورته مې وويل:

مورې! پلار خو مې څه راته نه وايي ته يې راته ووايه اخر ولې نه تاسې کلي ته ځې او نه ماته اجازه راکوی

مور اول غلې وه

له لږې خاموشۍ وروسته يې وويل:

عادله چای دې خلاص کړه، او پوهنتون ته دې لاړ شه.
ماته هم ډېره غصه راغله خو هيڅ مې هم ونه ويل
زړه کې مې اراده وکړه چې دې کلي ته خو حتمن ځم ترڅو هرڅه معلوم
کړم.

د کور له دهلېزه ووتم

کيلي مې د موټر په لاس کې نېولې وه

گراج ته لاړم، موټر مې چالان کړ او د پوهنتون په لور روان شوم

بس يو رقم مې امتحان ورکړ.

د باندې چې راووتم مسيح راته ولاړ و

د هغه عادت دی چې ومې گوري نو غېر رانه چاپېره کوي او څومره چې
پې وس وي زور راکوي نن پې هم همداسې وکړل خو زما وضه بڼه نه
وه

هغه پوه شو

ويل پې:

يارو؟ دي شوي څه

وکړه ورته مې کيسه ټوله

پې ويل:

کوي؟ څه اوس نو بڼه

ته کلي ځم بس چې وويل مې ورته

وويل مسيح:

ځي؟ اجازې يې پرته نو

ومي ويل:

که اجازه واخلم هم پلار مې اجازه نه راکوي، نو بې اجازې ځم

مسيح وويل:

يارو چې اوس دې اراده کړې نو صحي ده. زه هسې هم تلم کلي ته او
ستا او زما کلي خو يو دی.

ته به له ما سره لاړ شي زمونږ کور ته

او دواړه به يوځای د هر څه معلومات وکو.

ورته مې وويل:

خبره خو دې ډېره ښه ده خو مور ته مې هم بايد يوه بهانه وکړم.

هيڅ کومه بهانه راسره نه وه يو ناڅاپه مې د پلار خبرې ذهن ته راغلي

مور ته مې زنگ وواهه:

ورته مې وويل:

مورې! زه ځم د مسيح دوي سره پنجشېر ته

هلته هم زمونږ ډېر ملگري دي

رخصت به د هغوي سره تېر کړم

ویل پی:

سمه ده زویه.

زه به دې پلار ته ووايم, خو يو څه پيسې هم له ځان سره له بانک
راواخله بيا لار شه

زه مې د مور او پلار يوازینی زوی يم. يوه کوچنی خور لرم هغه هم
مکتب وايي. پلار مې خپل دفتر لري. ډېر خلک يې د لاس لاندې کار
کوي خپل کورونه او موټرونه لرو
ژوند کې مې د هيڅ څيز کمې نشته.

نو زه هم لارم بانک ته لږې پيسې مې راووستې.

لږ څه مېوه او د اړتيا وړ توکي مو واخيستل

موټر کې زه او مسيح کيناستو او د کلي په طرف روان شو.

کله چې کلي ته نږدې شو نو نور لاره خرابه وه.

مسيح وويل:

دلته زما يو ملگري دوکاندار دی هغه سره به موټر پريدو

ما هم ورسره ومنله

کله چې مو موټر هغه کس ته وسپاره نو

هغه کس وويل:

تاسې بې غمه اوسې زه پرې پام کوم

مونږ هم له موټر بښکته شو او پياده د کلي په طرف روان شو
د لږ مزل وروسته يوه غونډۍ مو مخې ته راغله
له هغې غونډۍ چې بښکته شو نو يو لوی خوږ و
دواړه خواوو ته يې لوی لوی غرونه موجود و او په منځ
کې همدا خوږ بڼه په شور او ځوگ روان و

دوهمه برخه:

مونږ چې کله خوږ ته ورسېدو نو خدای شته ستړی شوې وم کله مې
دومره مزل نه و کړی
نو مسيح ته مې وويل:
وروره راځه چې لږه دمه وکړو
ويې خندل ويل يې:
سمه ده زما نازوليه وروره
زه هم ورته مسکي شوم
د خوږ په اوبو کې مې لاس بښکته کړ ډېرې يخې وې
مخ مې پکې ومينځه
نور لارم د اوبو ترڅنگ په يوه تيره کښيناستم

له لږې دمې وروسته مسیح ته مې وویل:
راځه وروره چې حرکت وکړو
هغه هم سر وخوځاو او روان شو
شاید لس دقې مزل به مو د خوږ په غاړه کړې وي چې ومې لیدل مسیح
یوې پولې ته پورته شو
ماته یې هم لاس ونيوه
ما هم لاس ورکړ
ورپورته شوم
چې پام مې شو
هر طرف ته شنه فصلونه ولاړ و
لوړو چنارونو کلي ته لا ښکلا وربښلې وه
کورونه په غرونو کې په ډېر مهارت جوړ شوي و
زه ډېر کوچنی وم چې کلي ته مې پلار راوستی وم
نو هیڅ مې هم نه و په یاد
ددې ښکلې منظري په لیدو بیخي هیران شوم
ما ډېر ښایسته ځایونه لیدلي و خو ددې کلي په اندازه ښایست ما
لومړي ځل ولیده

د ابشارونو د اواز سره د مرغانو اوزونه یو شوي و او یوه ښکلې موسیقي
پې ترې جوړه کړې وه

عجیبه ښایسته منظره وه

زه د کلي په ښایست کې ډوب وم چې مسیح راته په اوږه لاس کیننوه
ویل یې:

یارو څنگه ودرېدې، راځه کنه

زه هم ورسره روان شوم

مونږ د پتو په پولو روان و

په هر پتې کې به یو دا دوه کسه حتمن موجود و

او د ستر خبره خو بیخي هم نه وه

له هر ځایه به ښځې معلومیدې

چا به په پتې کې کار کاو نو چا به پتې په سر کړې و

خو خیر بلاخره چې مسیح د یوې دروازې مخې ته ودرولم

ویل یې دا زمونږ کور دی

دروازه یې ټک ټک کړه

پلار یې راووته

زمونږ په لیدو ډېر خوشحاله شو

ډېر ښه روغېر یې وکړه راسره

ويې يې دننه راشه

کور ته چې ورغلو نو ټولې کوټې له خټو په ډېر بڼکلي انداز جوړې کړې
وي

د کور په چپ اړخ کې يې د مالونو لپاره ځای جوړ کړی و

په کوم کې چې يې دوه غواگانې تړلې وې

مخامخ ډېرې کوټې وې

مونږ هم د له ټولو نه په څنگ کوټې ته لارو

د مسیح مور هم راغله

ویل يې:

پخیر راغلی بچیانو تاسې کښی زه درته چای راوړم

مسیح ورته وویل:

مورې که زما منې له چایو تېره شه

ډوډی راوړه چې وږي یو

که رینتیا ووايم زه هم ډېر وږی شوی وم

نو د مسیح خبره مې په زړه ډېره بڼه ولگیده خو څه مې ونه ویل

لږه شیبه وروسته د مسیح پلار ډوډی راوړه

هگی يې په سوچه غوړیو کې پخې کړې وې

او یخې شرومبې هم وې ورسره

نور هم ډېر څه و خو زما دې دواړو ته ډېره تلوسه وه

خو بس بڼه په مړه خپته مو ډوډی وخوره

له ډوډی وروسته مې مسیح ته وویل:

شي؟ څنگه به کار زما دا یاره

:وویل مسیح

وشي به هرڅه

دي ډېرې ورځې واخله خوند اوس نه رخصت پریده هرڅه دا اوس خو

گورو ورسره به بیا

شوه شپه کې خبرو همدې په

کړ جوړ کت لپاره زما مسیح

شوم ویده ارامه په هم زه

راپاڅیدو لپاره لمونځ د وخته سهار

وڅکه چای سهار د مو وروسته لمونځ د

:وویل مسیح

وگورم کلی دا درباندي نن چې ده خوښه دې څنگه یارو عادل

ومنله ورسره هم ما

ووتو دباندي څخه کور له

خپل ترڅو کړم راون پولو په پي بيا وليدل پتي خپل اول راباندې مسيح
وگوري راباندې باغ

چيغې لري ډېر له چا يو نو شو تېر پتو د دوی مسيح د چې څنگه
وهلې:

ملالې واکه ملالې

کړ راپورته سر چا يو پتي له سره چيغو دې له

کړ پي غږ ور

واپي څه بيا ده خبره څه

و خوږ ډېر غږ دا ووايم ريښتيا که

کړم جلب پي ته طرف ځان د نو

راوگوري ته طرف زما ځل يو کاش چې ويل سره ځان مې همدا

پښه مې ناخاپه يو چې وې بنځې کې جلی همدې په مې سترگې
وخويده

وغورځېدم پولې له او

کړ پي غږ نو راوکتل شاته چې مسيح

پي؟ ښه عادل

شوم راپورته هم زه

پي خندل او راليدل طرف په زما هم جلی هغې چې کورم

شوه هېره رانه دنيا نو وليده هغه مې چې کله

مخ گرد سپين هغې د

پې سترگې بنکلې

درلودې پې سترگې رابنکونکې زړه ډېرې خو وې نه غټې هم څه که

وشرموي به حورې چې ويل به تا چې وه داسې پې خو خدا

وينستانو د پې څادر خپل نو کاو کار پې کې پټې په چې لپاره ددې

وه راپرته ته مخې پې کمځۍ اوږده چې و کې چاپېره داسې

درلودې پې شونډې سرې طبيعي نری او ملا نری قد، لوړ

.يووړ زړه رانه پې کې ليدو نظر يو په خوږوم سر مو به څه بس

چې خو وي کتلي ورته مې به وخته څومره تر چې شوی پوه يم نه زه

خدا په ونيوم لاسه له مسيح چې کله شوم پوه ځان په وخت هغه

:وويل پې کې خدا

کوي همدلته هم شپه چې لکه يارو شا جگ

شوم راجيگ هم زه

:کړ غږ ته ملالې انجلی کوچنی هغې

درته کوي غږ مور چې راشه

ورسره شوه روانه هم هغه

چې ترڅو. وې کړې خښې کې هغې په مې سترگې خو وم روان هم زه
شوه پنا سترگو له مې

ته هيڅ زما خو وم گرځولی ځايونو ډېرو په مسيح وروسته هغې له
و نه پام نور هم

وه کې زړه او ذهن مې خېره ملالې د فقط

شو ماښام کې همدې په

کېږي سهار به کله چې وم وارخطا زه

گورم ملاله بيا يوځل به زه او

دی نه سم چې شو پوه حالت په مې مسيح

:وويل يې بڼه په ريشخند د نو

ضربه دماغو دې غورځېدو په د چې لکه يې، فکرجن داسې څنگه يارو
لېدلې.

:وويل مې ورته راغله خدا هم ماته

.ووايم درته به څه مسيحه ياره

شم ويده لږ چې يم شوې سترې لږ فقط راباندې شوي ندي هم هيڅ
کېږم بڼه

:وويل مسيح

شه ويده ارامه په بيا وخوره ډوډی ده سمه

وکرل همداسې هم ما

په پرینبوم نه ته خوب سترگو ملالی د پریوتم کې کت کله چې خو
شوم ویده سخته ډبره

دریمه برخه:

سهار وخته چې لمونځ مو وکړ او چای مو وڅکه پرته له دې چې مسیح
ته څه ووایم له کوره ووتم

وه لیدلې پکې مې ملاله چې شوم روان لور په پتي هغه د او

و لکيا کار په پکې سړی یو ورسېدم ته پتي چې

معلومیده ناک غصه ډبر ورايه له

.شوم تمه په راتگ د ملالی د لاندې چنار یو د وړاندې لږ پتي د هم زه

شوه سترگو تر څوک یو مې وروسته انتظار لږ د

و نیولي کې څنگ خپل په یې منگی یو او گنده یوه

وگورم ورته ورځ ټوله غوښتل مې زړه چې راروانه ناز په داسې

ورکړه ته سړي موجود کې پتي په یې گنده هغه شوه نږدې چې ته پتي

شوه روانه خواته خوږ د نوره او

شوم روان ورو ورو ورسې هم زه

خو يو او ده ناسته کې څنگ گودر د چې ولیدل مې وروسته مزل لږ د
وې ورسره هم نورې انجونې

و کې موقعیت بنایسته ډېر په گودر

و باغ ښکلی یو ورته مخامخ وه تیره لویه یوه یې ته لوري یو

دوه یې بنایست گودر د چې وه ونه توت د کې څنگ په گودر ددې او
و کرې چنده

وم ولاړ مخامخ ته ملالې پوله یوه په هم زه

رالیدلی ملالې که او ښکاریده راته ملاله خو وم پت نورو له هم څه که
ورته زه او وه ناسته کې څنگ سره توت هغه ځکه شوم یې لیدلې هم
وم ولاړ ترڅنگ پولې مخامخ

وې جوړې کار لاسي بنایسته په چې جامې افغانی ملالې ورځ دې په
وې اغوستې

جامو یې بانجاني رنگ درلوده

ډېرې ښې ښکارېدې ورسره

ما هغې ته کتل

او ځان سره مې وویل:

یا خدایه ستا په در کې به څه کم شي که ملاله زما په لور راگوري

د همدې خبرې په ویلو سره یې سترگې زما په طرف راواړولې

زما بدن له ډېرې خوشحالی په لږزا شو

انسانه هم عجیبه مخلوق دی

یو انسان یې په ټول عمر یې نه وي لیدلی خو همدغه کس چې یو ځل
وگوري لکه ټول ژوند یې چې ورپورې وتړل شي

زه یوې خبرې ته حیران شوم هغه دا چې ملالې هم ماته داسې کتل لکه
د چا سترگې چې ډېرې په چا پسې گرځېدلې وي او بلاخره یې هغه کس
پیدا کړی وي

خو هغه خلک وایي کنه چې روند د خدایه څه غواړي خو فقط دوه
سترگې

ما هم د ملالې دیدار غوښته او ومې کړ

خو اوس مې زړه نه کېده چې هغه دې یوه دقیقه زما له سترگو پنا شي
پدې کې ملاله پاڅېده او د کور په لور روانه شوه

او زما زړه یې هم له ځان سره یووړ

خواشینې د کور په لور روان شوم

په لاره کې د مسیح سره مخ شوم

ډېر سترې ښکاریده

زه یې چې ولیدلم ښه راته په غصه شو

ویل یې:

ته چیرته تللي وې ها؟

ما درپسې ټول ځايونه وليدل

انسان خو يو چاته يو خبر وکړي چې دلته ځم

ما ورته وويل:

ياره ته ولې دومره غصه يې څه ماشوم خو نه يم چې ورک شم

خو هلک بيا هم غصه و

ورته مې وويل:

سمه ده ياره بيا داسې نه کوم

بيا چې چيرته تلم وایم يې درته

ته نو اوس مه غصه کېږه

مسيح وويل:

سمه ده دا ځل دې بېنم خو که بيا دې داسې وکړل خوله درباندي

ماتوم

ما ورته وخنډل او ومې ويل:

سمه ده سمه ده

مسيح زياته کره:

ته خو خبر يې کنه چې مونږ ورور ته کوژدن کړې

ما ورته وويل:

هو خبر يم ولې کوم څه شوي؟

وې ويل:

همدې هفته کې يې واده دى

ما ورته وويل:

ياره مسيحه ولا ډېر بڼه وخت کې راغلو بڼه

مسيح هم وخنډل او د هو په بڼه يې سر وخوځاو

به بله ورځ بيا راغلم د گودر طرف ته خونن بيا هم نورې انجونې
موجودې وې ورسره

خونن ورځ ملالې هم په ما کې سترگې بڼخې کړې وې

د يو منگي په ډکولو يې ډېر وخت تېر کړ

خوزه خوشحاله وم

ما ويل چې له هم ډېر وخت پرې تير کړي ترڅو بڼه ډېره يې وگورم

ملاله ددې لامل شوې وه چې له ما هر څه هېر شي چې زه د څه لپاره
راغلې وم او څه بايد وکړم

بس نور نو زما ذهن کې فقط يو څه و

هغه هم ملاله وه دا چې په ما څه راتلونکي دي له هغې هيڅ نه وه
خبر.

څلورمه برخه:

له دې ورځې دوه ورځې وروسته د مسیح د ورور واده و.
خو په ټول کلي کې یې شه شور خوته د مسیح دوی له کوره
یاره د کلي واده بیل خوند لري
هره شپه به د هلکانو د سپلونو نوبت و
بڼه په خوند به مو شپه تېروله
د نکریزو په شپه راته وویل شول چې کور ته به د شاه سره ننوځې او
انجونې به درته په لاس نکریزې ږدي
ددې خبرې په اوریدو ډېر وډار شوم
مسیح ته مې وویل یاره زه د بڼو منځ ته نشم تللی
مسیح بڼه ډېر وخنډل
او بیا د ټوکو په بڼه وویل:
عادله بچو ورشه د ټول کلي انجونې راځي شاید کومه یوه دې خوښه
شي
ددې خبرې په اوریدو مې ملاله سترگو ته ودرېده
ورته مې وویل:
د کلي ټولې انجونې راځي؟
مسیح وویل:

هو راځي دا خو کوچنی کلی دی دومره ټول پکې داسې دي لکه یوه
کورنی که چا کره بنادي وي څوک کور کې نه پاتې کېږي ټول راځي او
گډون کوي

ما ورته وويل:

سمه ده چې داسې وي نو ورځم

مسيح مسکی شو او وپې ويل:

دغسې لږ زړور شه

مانښام وخت راورسېده

ما هم توره جوړه په تن کړې وه ورسره سپين رومال مې له غاړې چاپېره
کړې و

ښه خواري مې په ځان کړې وه

مسيح وويل:

عادل جانه راځه چې څو

زه هم روان شوم ورسره

دنده کور کې پې په يو کټ ښکلی پوخ هوار کړې و

او مخې ته پې ميز ايښی و

او په ميز نکريزې چې شمعي پکې بلې وې ايښې وې

زه، مسيح او د مسيح ورور لارو او کټ کې کښيناستو

ما هم لکه د نادیداگانو پشان انجونو ته کتل ترڅو ملاله پکې پیدا کړم
اول خو مې پکې پیدا نکړه خو چې ښه ځییر شوم د کوتې باهر کونج
کې ولاړه وه
او ماته یې کتل
ډېره ښکلې شوې وه
نن یې سور رنگ کې جامې کړې وې
مخ یې بیخي ځلا کوله
ما هم چې هغه پیدا کړه بیا مې نو بل طرف ته چیرته کتلې شو
پدې وخت کې یوه انجلی راغله ماته یې وویل چې لاس دې راکه
ما هم لاس ورکړ ترڅو نکړېزې وکړي راته له نکړېزو وروسته مې یو څه
اندازه پیسې ورکړې
خو چې هغه مې له مخې لرې شوه ملالې ته مې پام شو غصه ښکاریده
ماته یې راوکتل او نوره روانه شوه
زه هم له خپله ځایه جگ شوم
مسیح وویل:
چیرته روان شوې؟
ورته مې وویل:
یو کار لرم بیرته راځم

هغه هم وويل :

سمه ده

زه په منډه په ملالې پسې روان شوم
د مسيح دوی د کور دوه دروازې دي
يوه يې کوڅې ته وتلې او بله د خوړ په لور ده
د خوړ په لاره فقط بنځې د اوبو راوړلو لپاره ځي
نور څوک خاص له هغې لارې استفاده نکوي
ملاله هم د خوړ په لاره له کوره ووته
ما هم موقع نه ضايع کوله

ورپسې ورغلم

له لاسه مې ونيوه

چې راوې کتل

غوښتل يې څه ووایي

ما يې هم په خوله لاس کېښوده يوې کوبنې ته مې کړه
په يو لاس مې د هغې لاس نيولی و او بل لاس مې د هغې په خوله
ايښی و

تر يو څو لحظو مې د هغې په سترگو کې ځان ډوب کړې و

بيا مې په قراره د هغې له خولې لاس لرې کړ

نبردې ورغلم

پوزه مې د هغې د پوزې د پاسته کېښوده او تندي مې ورسره وجنگاو

مونږ دواړو سترگې پټې کړې وې

خو یو د بل د زړه درزا مو اوریده

د هغې زړه ډېر په زوره زوره درزیده

په هماغه حالت کې مې ورته وویل:

ای لیونی په ما دې څه جادو کړی ها

د یو څه وخت وروسته لاس مې پرېښوده او ترې لرې شوم

همداسې مې ورته کتل

دې هم سترگې راپورته کړلې

ویل یې:

کړی ندی جادو ما فقط

نوره مسکی شوه او سر یې ښکته کړ

ما ورته وویل:

څه څه ته بیا ووایه

په لړزیدلي غې یې وویل:

زه یوه ساده کلیواله جلی یم.

په دومره خبرو نه پوهېږم خو هو دومره درته ویلی شم چې له څه
وخته چې مې لیدلی یې داسې راته ښکاري لکه کوم ورک څه چې مې
پیدا کړي وي.

دې وخت کې نو ما فکر وکړ چې ټوله دنیا مې وگټله
خو ته یې ورغلم

د هغې مخ مې په خپلو لاسونو کې ونيوه
ډېر گرم و

تابه ویل چې تې نیولې ده
غوښتل مې په مخ کې ښکل کړم
پوهه شوه

زما لاسونو نه یې ځان خلاص کړ او د کور په لور یې منډه کړه
زه هم مسکې شوم

شاته مې ورپسې غږ کړ:

سبا گودر ته یوازې راشه ترڅو خبرې وکو

پنځمه برخه:

نور نوزه له ډېرې خوشحالی په هوا روان وم

مسیح خواته ورغلم
ویل پی څنگه داسې خوشحاله ښکاري
ورته مې وکتل هغه مې هم له ډېرې خوشحالی په غېږ کې ونيو او ورته
مې وویل :

یاره خوشحالی ده کنه
څنگه به نه یم خوشحاله
هغه هم حیران حیران کتل راته
وې ویل:

هو دا خو دې ریښتیا وویل
راځه چې څو ډېرې ته ټول په تمه دي
زه هم ورسره روان شوم
هغه شپه مې هم په یو ډول تیره کړه
په سبا مو ناوې راوړه او ټول مراسم مو خلاص کړل
په مازیگر بیا د گودر په طرف لارم
ومې لیدل چې گودر کې ملاله یوازې وه
زه هم خوشحاله شوم څنگ ته یې ور روان شوم خو چې پورته مې
ولیدل دوه انجونې له خپلو منگیو سره د گودر په لور راتلې
ما هم ځان بیرته پټ ځای ته ورساو

خو دې انجونو ته مې ډېره غصه راتله
هسې يې ځان په کباب کې هډوکي کړ
زه ډېر په تمه شوم خو هغه انجونې نه تللې
آخر ملاله يوازې له گودره روانه شوه
زه هم په لنډه لار د هغې مخې ته ورغلم
د يوې ونې شاته ودریدم
په قراره مې ورغبر کړ:
ملالې!!!!
هغې هم راوکتل
شاوخوا يې وکتل او بيا زما په لور راغله
دا ځل ما هم په لاس ورکولو روغبر وکړ ورسره
ورته مې وويل:
څنگه يې؟
ويې ويل:
ستا يادونو ليونې کړې يم که نه نوروغه جوړه وم
بيا يې زياته کړه:
ای ته خو به له ما سره د ساعت تيري فکر نلري کنه؟

ما به خپلوې كنه؟

ورته مې وويل:

ليونې په هيڅ صورت دې بل چاته نه پرېدم

ريښتيا غوښتل مې ستاسو د كورنۍ په اړه معلومات واخلم درنه ترڅو

بيا په خير جرگه ولېږم تاسې كره

هغه مسكې شوه او وپي ويل:

زما پلار محمد اكبر نومېږي

په كوم پټي كې چې ته هغه ورځ راوغوځېدې هغه زما د پلار و.

زمونږ جايداد ډېر دى

اووه ورونه لرم

او يوه خور مې ده هغه هم كوژدن شوې ده

يو كاك لرم خو له هغه سره زما د پلار څه دښمني ده

نو نه مې هغه كله ليدلې او نه مونږ كره راغلې

دا پورې كلا چې گورې دلته زمونږ كور دى

زما پلار له چا ولور نه غواړي

ما هم وخنډل او ورته مې وويل:

ولا دا اخيري خبره دې ډېره ښه وكړه

هغه هم مسكې شوه سر يې ښكته كړ

بیا بی پوښتنه کړه:

خا ته دې د ځان په اړه هم ووايه کنه

ما ورته وويل چې پلار مې محمد قاسم نومېږي

مخکې له دې چې نور څه ووايم هغې وويل:

زما د کاکا هم همدا نوم دی

ما ورته وويل چې کاکا دې چيرته اوسېږي

ويل بي نه پوهېږم

ما ورته وويل:

څنگه نه پوهېږي؟

ياره زه دې شک کې واچلوم

ستا د نيکه نوم څه دی؟

ويې ويل:

ابراهيم

شوه کيسه څه اوس نو دا چې شوم حيران هک

:بي ويل

وشو؟ څه

:وويل ورته ما

نومیده ابراهیم هم نیکه زما
مطلب ته زما د تره لور یې؟
هغه هم حیرانه وه
ورته مې وویل خا ته لاره شه زه معلومات کوم
هغه روانه شوه
یو خو قدمونو وروسته یې راولیدل او وپې ویل:
په خان پام کوه
زه ورته مسکی شوم او ومې ویل:
ته هم په خان پام کوه.
سبا بیا گورو سمه ده
هغې وخنډل او روانه شوه
خو زمونږ بدبختي لا شروع شوي نه وه.

شپږمه برخه:

ملاله چې کله کور ته تللې وه نو کور کې خور ته یې چې د راز ملگرې وه
ویلي و:

خوږې! فکر کوم عادل زمونږ د کاکا زوی دی

خور پي ورته ويلى و چې دا څنگه امکان لري هغوي خو کلونه کپري چې
له دې کلي تللي او بيا ندي راغلي

دوى په همدې خبرو کې و چې ورور پي د دوى ټولې خبرې اورېدلې وې
کوټې ته وړ داخل شو او ملاله پي له وينستانو ونيوله او ورته پي وويل:
دا عادل څوک دى؟

ملالې ورته وويل:

زه نه پوهېږم

ورور پي له وينستانو پرېښوده او په ځمکه پي وغورځوله
او ورته پي وويل:

تا سره زما کار شته فقط لږه په تمه شه

نور له کوټې وتلې و

او ملاله پي همداسې په ژړا پرېښې وه

او خپلو ورونو سره پي دا خبره شريکه کړې وه

د ملالې يو ورور زه پيژندلم ځکه هغه هم زلمى و

خبره مې تر تره رسېدلې وه

هغه ورته ويلى و چې که ومو لیده وپي وژنى ترڅو د کلونو بدله واخلم د
خپل ورور نه.

زه هم چي د مسيح دوی کور ته ورسېدم د مسيح له پلاره مې پوښتنه وکړه:

کاکا جانه تاسې خو دلته له ډېر پخوا اوسېږي
د محمد اکبر کاکا د کورنۍ په باره کې خو لږ معلومات راکړه
هغه راته حيران راوکتل
ما زياته کړه:

کاکا جانه شايد د کوم څه د معلومولو لپاره چي زه دلته راغلي يم هغه
په همدوی پورې اړه ولري
مسيح په اوله ورځ خپل پلار ته زما د مشکل په اړه ويلي وو.

نو د مسيح پلار راته وويل:
دا محمد اکبر د ابراهيم کاکا زوی دی.
ابراهيم کاکا درې زامن درلودل
ډېره يوه خوشحاله کورنۍ يې درلوده
خو د ابراهيم کاکا د مرگ وروسته هر څه بدل شول.
خلک وايي چي يو ورور يې د جايداد لپاره بل ورور وواژه که څه هم
هغه يو ډېر ښه هلک و
تعليم يې هم کړی و
خو بس شايد جايداد به څه جادو کړی و پرې

د قتل وروسته نور هغه له دې کلي تښتېدلې
او بيا چا ندی ليدلی
زما له وجود نه اروا لاره
ځکه کوم څوک چې ښار ته تللی او بيا ندی راغلی هغه خو زما پلار دی
د مسیح له پلاره مې د هغوی د نومونو پوښتنه وکړه
هغه وويل:
محمد اکبر خو پيژنې
بل يې محمد ظاهر و کوم چې ووژل شو
او څوک چې لارو د کلي هغه... محمد قاسم نومېده
بس زه باوري شوم چې هغه مې پلار دی
خو په هيڅ صورت مې ذهن نه منله چې زما پلار به کوم څوک وژلي
وي
ددې د معلومولو لپاره بايد زه ولسوالی ته تللی وای ترڅو پلار ته مې
زنگ وهلی وای
ځکه دلته کليو کې موبایلونه کار نکوي
اراده مې وکړه چې سبا د ملالې د لیدو وروسته هماغسې ځم ولسوالی
ته ځکه ملالې ته مې ويلي و چې سبا گورو سره
هغه مې په تمه نشوه پريښوده

کله چې سهار شو مسیح ته مې وويل:

خُم ته طرف ولسوالی د زه

هغه وويل:

درسره خُم هم زه کوم هغه راسپارلې کار لږ مې پلار وکره صبر

ما ورته وويل:

روانېرم زه کېږي نه صبر زما

ته ما پسې وروسته راځه

زه لارم

هغه وويل:

سمه ده ته ځا زه هم درغلم

د ملالې دوی د کور په لار د هماغې پرونی ونې سره ودرېدم

غونبتل مې ملاله وگورم او لار شم

د یوې شېبې وروسته ملاله د خپل منگي سره راروانه وه خو ډېره

وارخطا بنکاریده

چې راورسېده غږ مې پرې وکر:

ملالې دلته راشه

هغې چې ولیدم رامنډه یې کړه

منگی بی په ځمکه کینوده او په دواړه لاسونو بی زما مخ کلک نیو ما
بی هم په مروندونو لاسونه کینودل هغی وویل:
قربان دې شم عادل له لار شه له دې ځایه
ما ورته وویل:
څه شوي دي؟
هغی شاته وکتل په ریښتیا هم خو ځوانان لرگی په لاس زمونږ په طرف
راروان وو.
ملالی له ما لاسونه چاپره کړل
کلک بی و نیولم
په ژړا کې بی وویل:
که تا وژني نو ما دې هم ووژني درسره
د هغی لاسونه مې له ځانه خلاص کړل او ورته مې وویل:
په ما هیڅ هم نه کېږي ته د گودر په لورې ژر لار شه هله
هغی نه منله
زه روان شوم
چې ومې کتل هغی هم منگی راپورته کړې و او روانه وه خو سترگی بی
ما کې ښځې کړې وې
اول ځل و چې داسې په ژړا مې ولیده.

دېره سخته وه

خو بس زه هم د خوړ په لور بیرته روان شوم ځکه مخامخ خو نشوم
تللی

مرگ هسې هم زما په طرف راته او ما هم غاړه ورکړې وای نو کمعقلي
وه

زه په بېره خوړ ته ښکته شوم

غوښتل مې ترې واورم

خو دې وخت کې یو کس راباندې غږ وکړ:

عادله ودرېره!

زه هم ودرېدم

وروسته مې بیا خیال شو چې ماته څه اړتیا وه چې درېدم خو روان به
وای کنه

خو بس اوس مې غلطي کړې وه نو خبره

اوومه برخه:

هغوی ماته نږدې راغلل

ومې لیدل چې د ملالې ورونه دي

مشر ورور یې رانه پوښتنه وکړه:

خانو ته د محمد قاسم کاکا زوی یې ها؟

ما ورته وویل:

هو زما پلار محمد قاسم دی

ویې ویل:

ته پوهېږې چې هغه خومره لوی جرم کړی؟

ما ورته وویل:

ما هم واورېدل

خو هغه هیچا هم ندی لیدلی چې هغه یې وژلی وي او نه تاسې کوم
ثبوت لری

ددې خبرې په کولو سره مې په خوله یو زورداره سوک وخوړ.

ډېره غصه راغله

ددې لپاره چې د سوک بدل ورکړم هغه مې هم وواهه

خو له شانه چا ډېر سخت په سر ووهلم

پښو مې کار پرېښوده او په ځمکه راپرېوتم

له شانه چا په ژړا زما نوم اخیسته او چیغې یې وهلې

حرکت مې نشو کولی

ډېر په سخته مې خپل سر د هغه اواز په طرف ورواړاو

ومې لیدل مې ملاله ده

ژاري او زما په طرف په مندو راروانه ده

مخکي له دې چې ترما راورسپري يو ورور مې ونيوله
اول يې په مخ بڼه په زوره ووهله هغه چې په ځمکه پريښوته ورور يې
ورته وويل:
بې ناموسې، بې حيا زه پوهېدم چې ته حتمن دده ليدو ته راځي او دا
چې هم هر ځای کې وي ته يې پيدا کولی شې مونږ ته
نوره يې هغه له وينتو ونيوه او په کشولو يې د کور په طرف روانه کړل
هغې ډېر بد بد ژړل
له ځان سره مې وويل:
کاش چې زه مړ شوی وای خو ملاله مې داسې حالت کې نه وای ليدلې
هر څه زما له لاسه په هغې راغلل
له سترگو مې بې واره اوبنکې روانې وې
مشر ورور يې رابنکته شو
راته يې وليدل
ورونو ته يې وويل:
تر هغه يې ووهی چې ساه يې نه وي وتلې
دې ظالمانو هم په لرگيو په سر ووهلم
زه نو بيا ځان ته نه يم پوه شوی

کله چې مې سترگې خلاصې کړې ومې لیدل چې د ولسوالۍ په معاینه
خانه کې يم

مسیح مې سرته ولاړ دی او سترگې یې له اوبنکو ډکې دي

مسیح ته مې وویل:

مسیحه!

هغه چې ولیدل زه په هوبن راغلی يم:

نو ژر زما خوا ته راغی او وپې ویل:

قربان وروره شکر چې په هوش راغلې

ما ورته وویل:

زه چا دلته راوستم

مسیح وویل:

تاته خو مې ویلي وکنه چې ته څا زه درځم

کار چې مې خلاص شو زه هم دروران شوم

کله چې خوږ ته ورسېدم ومې لیدل چې هغوی ستا په وهلو لگیا ما هم

غږ پرې وکړ چې دلته څه خبره ده

هغوی هم زما په لیدو روان شول

کله چې نږدې درغلم ته په وینو کې پټ وې

ددې خبرې په کولو یې په سترگو کې بیا اوبنکې راغلې

زیاته بی کره:

بیا می ته په اوږه تردې ځایه راوړلې

او هو کله چې ته بی هوبنه وې ما دې پلار ته هم زنگ وواهه

هغه اوس د باندې ولاړ دی

ما ورته وویل:

مسیحه څه خو به دې ورته ویلي نه وي؟

هغه وویل:

نه ما ورته څه ندي ویلي

فکر مې وکړ ته بی ورته ووايې نو بڼه به وي

ما ورته وویل:

سمه ده وروره غږ وکه ورته

هغه هم د هو په بڼه سر وخوځاو

پلار مې راغی سترگې بی سرې وې

راغی زه بی غږ کې ونيولم

او په ژړا بی پیل وکړ

و بی ویل:

ما د همدې لپاره درته ویل چې مه څه کلي ته

وگوره خه حالت درباندي راغي

هغوی دپر وحشيان دي

په هيچا رحم نلري

زه ددي خبرو په اوريدو دپر حيران شوم

ورته مي وويل:

پلاره! تا ريښتيا زما کاکا وژلې؟

د پلار مي سترگي راووتې

ويې ويل:

دا درته چا وويل

اتمه برخه:

ما ورته وويل:

پلاره ټول کلي همدا وايي چې تاسې خپل ورور وواژه او له کلي

وتښتېداي

په پلار مي سر وگرځېده

په خپل ځای کښېناست

ويې ويل چا چې ظاهر وژلی زه نه يم بلکې اکبر دی

هغه ظاهر وواژه او بيا پي غوښتل چې ما هم ووژني نو ځکه زه له کلي لارم

او بيا ددې لپاره هيڅکله کلي ته رانغلم ځکه ما نه غوښتل چې د خپل ورور د قاتل مخ وگورم

او نه مې بيا دا جايداد پکار و

ددې خبرو په اورېدو زه نور هم حيران شوم

چې اخر دا څه روان دي

آيا په ريښتيا زما پلار څوک ندي وژلي؟

که پي نه وي وژلي نو آيا اکبر کاکا تمثيل کوي؟

او که هغه هم پي گناه دی؟

که هغه هم پي گناه وي نو بيا ظاهر کاکا چا وژلي؟

پلار مې هماغسې ناست و چې زما ذهن ته يوه پوښتنه راغله

پلار ته مې وويل:

پلاره! ته څنگه پوهېږې چې ظاهر کاکا د اکبر کاکا په لاس وژل شوی؟

پلار مې وويل:

زمونږ د کلي مشر ايوب کاکا راته وويل

د پلار له مرگه وروسته هغه د کلي مشر شو

زمونږ د پلار تر ټولو نږدی ملگری و

هغه زمونږ کور ته د ماښام وخت کې راغی او وپې ویل چې ظاهر مړ
شوی

ته هم ژر ځان وباسه که نه نو تا هم وژني
ما هم پرته له تا څوک نه درلودل ته هم فقط دوه کلن وې
او ورور مې لوی لوی زامن درلودل
نو ځکه په هماغه ماښام له کلي ووتو
ما مسیح ته غږ کړ:

مسیحه دا ایوب ژوندی دی او که نه؟
هغه وویل:

له څو کلونو راهیسې د مرگ په بستر پروت دی خو مړ ندی تراوسه.
ورته مې وویل:

مسیحه ما پورته کړه چې د ایوب کاکا کور ته ځو
مسیح وویل:

داسې امکان نلري ستا زخمونه تراوسه تازه دي ته باید لږ آرام وکړې
ما ورته وویل:

دا نو د آرام وخت ندی

زه چې په راپاڅېدو کې شوم نو ملاله مې ذهن ته راغله
زړه مې په درزیدو شو

مسیح ته مې پټ وویل:

مسیحه! ملاله به څنگه وي

هغه وویل:

هغه بې ورونو کور کې په یو اتاق کې بندي کړې ده خو تشویش مه کوه

هغه ښه ده

اوس نو د ریښتیا معلومول یوازینی لار وه چې ملاله مې پرې ژغورلی

شوه

له خپل ځایه راپاڅیدم

مسیح مې له لاسه ونيوه

پلار مې هم راسره روان شو

لاره کې مو څو ځایه دمه وکړه

خو ځان مو د یو زور کور دروازې ته ورساو

مسیح وویل:

هغه همدلته اوسېږي

دروازه مو ټک ټک کړه

یو کوچنی هلک راووت

مسیح ورته وویل:

د ایوب کاکا سره مو کار دی

هغه وويل:

راځي

مونږ هم کور ته وردننه شو

ډېر يو زور او کوچنی کور و

يوه کوټه يې درلوده هغه هم ډېره خرابه شوې وه

هلک هم مونږ هغې کوټې ته دننه کړو

کوټه کې تياره وه

او يو ډول بوی هم پکې و

هغه هلک لاړ او کړکی يې خلاصه کړه

چې ومې ليدل يو څوک چې په خوله کې يې يو غاښ نشته او ډېر

کمزوری دی په کت کې د يوې ښېرنې کمپلې لاندې پروت و

زما پلار يې چې وليده و يې پېژنده

په لړزېدونکي اواز کې يې وويل:

قاسمه دا ته يې؟

پلار مې ورته وويل:

هو کاکا زه يم

هغه بوډا سړي يو سوړ اسويلی له خولې وويسته او وپې ويل:

دا څو کلونو راهيسې ستاسې په تمه يم

اکبر چیرته دی؟

ورته ووايه چې راشي زه باید ډېر یو ضرور خبره تاسې ته وکم.

مسیح ته مې وویل:

ورور جانه که کولې شې اکبر کاکا مې راضي کړه او دلته یې راوله

مسیح هم ومنله

یو لس دقې وروسته مسیح او اکبر کاکا یوځای راغلل

کاکا چې مې پلار ولیده نو ډېره په غصه شو

غوښتل یې چې غاړې ته یې لاس ورواچوي وي

خو مسیح کلک نیولی و

ما ورته وویل:

کاکا صبر وکړه

یو ځل پریده چې په هر څه پوه شو بیا چې څه کوې هغه وکړه.

کاکا مې هم کیناسته

هغه بودا سړي په خپل لړزیدلي غبر کیسه داسې شروع کړه:

زه او ابراهیم نږدې ملگري و

ډېر وخت به مو یوځای تېراو

هغه په هرچا ډېر گران

اول په ما هم ډېر گران و خو کله چې د کلي د مشري خبره راغله نو ما
غوښتل چې د کلي مشر شم
نو کله چې خبر شوم ابراهيم هم همدا اراده درلوده
کله چې د کلي له خلکو پوښتنه وشوه هغوی ابراهيم انتخاب کړ
په زړه کې مې ورته کرکه پيدا شوه
خو هيڅ مې هم نشو کولی
وخت تيریده او ابراهيم ضعيفه کېده
خو تاسو يعنی زامن يې را لوی شوی
زه پوهېدم که ابراهيم مړ هم شي بيا به زما زامنو ته ستاسې له امله د
مشري موقع نه وي
د ابراهيم د مرگ په دوهمه ورځ زه ملک وټاکل شوم
خو زما کينه هماغسې زړه کې وه
ددې په فکر کې شوم چې داسې څه وکم چې تاسې د خپلو زامنو له
لارې لرې کم
له ډېر فکر وروسته مې ذهن ته يو څه راغلل
ظاهر کوچنی و
او زما د زامنو ملگری هم و
زوی ته مې وويل چې هغه زمونږ د کور شاته سمخې ته راوغواړه

کله چې ظاهر راغی نو
خپلو کسانو ته مې وویل چې وپې وژنی
کله چې پې هغه وواژه نو زه د قاسم کور ته لاپم ورته مې وویل چې اکبر
ظاهر وژلی او تا هم وژني
هغه مې له کلي وويسته
زه هم لاپم او د ظاهر مړی مې راواخيسته او د اکبر کور ته لاپم ورته مې
ووویل چې قاسم خپل ورور وژلی او له کلي تښتیدلی
پدی توگه
يو مې وواژه
بل مې له کلي وويسته
او بل مې د بدلې په اور کې پرېښوده
ددې خبرو وروسته هغه بوډا په ژړا پيل وکړ او وپې ويل:
خو دا هرڅه چې مې د چا لپاره وکړل هغوی زه دلته مرگ ته پرېښودم
او لاپل رانه
په مياشتو هم زما ليدو ته نه راځي
دغه کوچنی هلک پې راته نيولی
او په تمه دي چې کله به زه مړ کېرم
خو ما دومره ډېر گناهونه کړي چې مرگ هم نه راځي اوس

هغه چې دا خبرې خلاصې ڪرڻي زما پام پلار او ڪاڪا ته مڻي شو

هغوي هم ٿرل

يا به ڀي خپل قسمت ته ٿرل او يا هم خپلي ڪمعقلي ته

خڪه پرته له ڊي چي په اصلي خبره پوه شي يو له بل سره ڀي دنبمني
ڪوله

اڪبر ڪاڪا پورته شو

او پرته له ڊي چي خه ووايي روان شو

پلار مڻي هم خاموشه و

يو خه پيسي ڀي له جبهه راووستي او ڊ بوڊا سڀري ڊ بالنت سره ڀي
ڪڀنودي

مسيح او پلار مڻي زه له لاسه ونيوم او روان ڀي ڪرم

په لاره ڪي مڻي پلار راته وويل چي بايد بنا ته لار شو او ڊ يو روغتون نه
ليدنه وڪرو

ما ورته ڊپر وويل چي زه بنه يم خو پلار مڻي نه منله

ڪله چي ولسوالي ته ورسڊو

مسيح په اوڀره مڻي لاس ڪڀنوده او غور ڪي مڻي ورته مڻي وويل:

وروره ڊ ملالي په اڀره معلومات وڪره او بيا ماته ووايه سمه ده.

هغه هم وويل چي سمه ده.

زه هم د ملالې د فکرونو سره د ښار په طرف روان شوم....

نهمه برخه:

پلار مې په ښار کې یو لوی روغتون ته بوتلم

هغوی هم زما ټول معاینات وکړل

او پلار ته مې یې وویل:

کومه خاصه خبره نه ده تپ یې لږ ژور دی دوا په وخت ورکوی ډېر ژر

به ښه شي پخیر

نور مونږ هو د کور په لور روان شو

کله چې کور ته لاړم نو مور مې زما له حالت نه وه خبره

چې یې ولیدم رنگ یې ژېر شو

کله یې غږ کې ونيولم او چیغې یې کړې:

په تا څه شوي دي زویه؟

ته ولې داسې حالت کې یې؟

چا داسې کړي درسره؟

ما ورته وویل:

مورې ارامه اوسه اوس بیخي ښه یم.

پلار مې هم ورته وویل چې اوس ښه دی

بنه مورې زه به مې کوتې ته لار شم لږ ارام به وکم

هغې وویل:

سمه ده زویه راځه

زه چې کوتې ته لارم مور مې راباندې کمپله هواره کړه

په سر یې ښکل کړم او نوره له کوتې لاره

ما هم خپل موبایل راواخیسته

مسیح ته مې د زنگ وهلو هڅه وکړه خو موبایل یې کار نه کاو

ما هم موبایل ځان سره نږدې کېښوده او د مسیح د زنگ په تمه شوم

ځکه بله لار مې نه درلوده

په همدې انتظار کې مې سترگې خوب وړې وې

د زنگ په تالی را جیک شوم

ومې لیدل چې مسیح و

ژر مې جواب ورکړ

اوله خبره مې همدا وه چې:

مسیح ملاله څنگه ده؟

هغه وویل:

هغه اوس بنه ده

خور مې نن گودر کې لیدلې وه

ویل یې چې مخ یې پټ کړی و

خو سترگې یې معلومېدې

شنې وې

مسیح خبرې کولې او زه ژړا نیولی وم

ورته مې وویل:

خیر دی وروره ماته د ملالې په اړه احوال راکوه سمه دهاندلی

هغه وویل:

سمه ده ورور جانه

نور مې زنگ کټ کړ

ورځې تېرېدې

پوهنتون هم شروع شو

مسیح هم له کلي راغلی و

ټوله ورځ به ورسره ناست وم او د ملالې په اړه به مې خبرې کولې

ورسره

هغه راته یوه ورځ وویل:

یاره عادلته ته هم ډېر چالاکه وختې بڼه، ستا دومره یو څوک خوبڼه

شوې وه او آن زه درباندي پوه هم نشوم

خو خفه هم یم درنه

تا نو ولې له ما پتوله

په ما دې باور نه درلوده؟

ما ورته وویل:

نه یاره په تا خو له خپل ځان نه هم ډېر باور لرم

خو خبره دا وه چې زه هیڅ نه پوهېدم څه کوم او څه باید وکړم

ټول حواس مې له هغې سره و او اوس هم دي

مسیح زیاته کړه:

ښه ته خو داسې بې غمه ناست یې که بل څوک یې درنه خپله کړي

بیا؟

ما ورته وویل:

داسې خبرې مه کوه یاره

زه به مړ شم که هغه د بل چا شوه

مسیح وویل:

خا نو اوس څه اراده لرې؟

ورته مې وویل:

یو فکر کوم بیا یې وایم درته

کورتہ چي راغلم په همدې فکرونو کې وم چي مور مې راغله راتہ يې
وويل:

پخیر راغلي عادلہ زويہ!

خه خبره ده خفه معلومېږي

ما ورته وويل:

مورې که زه له تا کوم خه وغواړم کوي يې؟

مور مې وويل:

هو ته يې يو ځل ووايه

ما ورته وويل:

زه چي کلي ته تللي وم زما يو څوک خوبنه شوې

او که هغه د بل چا شوه زه مړ کېږم

غواړم خپله يې کړم

ته راسره مرسته کوي؟

مور مې وويل:

خو څوک ده دا جلي

د چا لور ده؟

ما ورته وويل:

د اکبر کاکا لور

مور مې حیرانه شوه وپې ویل:

دا ته څه وایې

لسمه برخه:

ما ورته وویل:

گوره مورې یوه لاره پیدا کړه او پلار ته مې ووايه

مور مې وویل:

اوس خو پې ترمنځ دښمني هم نشته خو بیا هم ستا له پلاره وپېرم

خو زه ستا لپاره یوه لاره پیدا کوم

ورته مې وویل:

هله نو مورې دا کار راته کړه ټول عمر به دې احسانمند اوسم

مور مې وویل:

ښه ته لار شه یو څه وخوره زه څه فکر کوم

په سبا سهار مې مور راته وویل چې پلار دې غږ کوي درته

زه هم ورغلم

پلار مې وویل:

کېنه زويه د يو څه مشوره کوم درسره

ما ورته وويل:

ووايه پلار جانه

پلار مې وويل:

بيکا دې مور يوه ډېره بڼه خبره کړې راته

خو زه نه پوهېږم چې ستا به خوښه شي او که نه

مور دې وويل چې اوس خو دې زمونږ دښمني د اکبر کاکا سره دښمني
ختمه شوې نو ددې لپاره چې اړيکې مو نورې هم بڼې شي که د هغوی
سره خپلوي وکړو نو څنگه به وي

ما ورته وويل:

زه پوه نشوم پلاره

پلار مې وويل:

زما هدف دادی که چيرته د اکبر کاکا لور دې تاته وغواړو ته خو به کوم
مشکل نلري ؟

زما نو زړه له ډېرې خوشحالی په ټوپونو شو

خو پلار ته مې فقط دومره وويل:

پلار جانه څنگه چې تاسې ته مناسب او صحي ښکاري هماغسې وکړی

زه ستاسې په هره فيصله راځي يم

پلار مې وويل:
بيا نو ډېره بڼه ده
زه او مور به دې همدې هفته کې کلي ته لاړ شو
زه نور روان شوم
له کوټې چې ووتم مور مې کلکه غبر کې ونيوه
لاسونه مې ورته بڼکل کرل هغه هم خوشحاله وه
دا ورځې داسې تېرېدې لکه يو کال
همدا به مې ويل چې کله به مې مور دوی ملاله زما په نوم کوي
خو يو بل تشويش هم راسره و
هغه دا چې د ملالې ورونه زمونږ په مينه پوه شوي وو
او زمونږ د پښتنو خو دا عادت دی چې پوه شو دا دوه کسان يو له بل
سره مينه لري بيا نو چې په هر قيمت کيږي بېلوو يې
همدې خبرې ډېر زورولم
خو بيا مې هم دعا کوله چې
يا الله ته يې په زړه د رحم اوبه توی کړې ترڅو زما پلار ته انکار ونه کړي
بلاخره هغه ورځ راورسېده
مور او پلار مې د سوغاتونو سره د کلي په لور روان شول
خور مې هم له ځان سره بوتله

زه نو کور کې د خپلو فکرونو سره یواځې پاتې شوم
ددې لپاره چې دا فکرونه مې ونه خوري مسیح مې کور ته راوغوښته
شپه راسره هغه وکړه
په سبا د جمعي مبارکه ورځ وه
داسې يوولس بجې شاوخوا به وې چې پلار مې زنگ وواهه
ويې ويل:

پخیر درځو نن زويه
کړ قطع زنگ يې نور
دی شرم کولی نشم هم پوښتنه چې شوم حيران نو اوس
راته ويل ونه هم مې پلار او
ويل ونه څه يې خو ځکه ورکړې نده يې حتمن چې وخوره مې زړه په
شو درد مې سر په
وکړم څه چې وم پاتې حيران هک

يوولسمه برخه:

يو څو ساعته وروسته مې پلار دوی راورسېدل

پلار مې زنگ وواوه چې هلکه گېټ خلاص کړه
زما نو وضعه ډېره خرابه وه خو بيا هم ورغلم
گېټ مې خلاص کړ پرته له دې چې خه ووايم روان شوم
خور مې شاته راپسې غږ کړ:
وروره دستمال دې ننگورې؟
په خپل ځای ودرېدم
ټولو ته مې کتل
پلار مې وويل:
مونږ ټولو ته دې مبارک وي
مور مې په خدا کې وويل:
راځه کور ته چې ننوتو ټوله کيسه درته کوم
مور مې کيسه داسې شروع کړه:
کلي ته چې راپو ستا د کاکا دوی کور ته ورغلو
ډېر په درنه سترگه يې وليدل راته
پلار دې ورته د شپې د خپلوی خبره ياده کړه
کاکا دې وويل چې خبره خو دې ښه ده خو صبر زه مشوره کوم
سهار ټولو ورسره موافقه کړې وه

او دستمال پي راکر
او هو پلار ته دې ما ويلي و چې درته ونه وايي
ورته مې وخنډل
زړه کې مې ويل چې زما زړه خو وويسته خو بس څه به ووايم درته
له دې وروسته مې بيا کوژدن وشوه
اوس نو ددې خدای وهلي پوهنتون د ختميدو په تمه دي ترڅو ملاله
زما کړي
دومره جدايي!
خو خير الله به يې تيره کړې
دا خبره مې زړه ډېر خوشحاله کوي دا چې ملاله زما ده فقط زما.....
پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**